

[Anna-Marie Hansen]

Sådan lød det sidste sommer. Det har været en besynderlig forestilling. Og man kunne fristes til at grine overbærende, hvis ikke det hele havde været så tragisk og berørte så mange mennesker.

Ingen seminarier har levet i fred. Snart det ene, snart det andet seminarium har været trukket ind i ministerens lotteri alt efter forgodtbeholdende og de mange juridiske og økonomiske blindgyder, regeringen og dens forligspartnere er løbet ind i, når de er blevet presset. Eksemplet fra Københavnsområdet viser denne totale forvirring. I undervisningsministerens skitseplan foreslog han Jonstrup Seminarium nedlagt. Det Regionale Udvalg nedsat af undervisningsministeren nåede frem til den vanskelige beslutning at pege på Frederiksberg Seminarium ud fra en nøgtern vurdering af de bygningsmæssige forhold.

I lovforslaget står Frederiksberg Seminarium til nedlæggelse. Men så kommer forliget, og pludselig besluttet Blaagaard Seminarium nedlagt. Men her viste en af de juridiske blindgyder sig igen. I 11. time – eller var det 5 minutter over 12? – skiftede signalerne igen. Takket været udskydelsen af tredje behandling, som vi fik gennemført sammen med SF, opdagede regeringen, at den var på vej ud i vildniset. En melding fra Justitsministeriet vedrørende nedlæggelse af Blaagaard Seminarium resulterede i en hurtig ny beslutning. Forligspartierne snuppede så Jonstrup Statsseminarium, og derved kom man ud over et erstatningsproblem.

Ringene er sluttet, og vi er tilbage ved undervisningsministerens udgangspunkt med ændringsforslaget til tredje behandling af lovforslaget. Jonstrup Statsseminariums læreruddannelse overføres i sin helhed til Blaagaard Statsseminarium, som det så enkelt lyder i tillægsbetænkningen.

Mon ikke det ærgrer Udvalget for Østregionen vedrørende Seminarieplanlægning at have brugt tid på seriøse og svære overvejelser, når beslutninger vedrørende seminarier kan foretages så hurtigt og så ofte, som det er sket her, når forligspartierne arbejder? Faktisk burde undervisningsministeren, om ikke for andet så for dette, have røde ører i dag.

Den 13. december vedtog et flertal i Folketinget at udpege Blaagaard Statsseminarium til nedlæggelse. Vi ved nu, at undervisningsministeren samme dag havde kendskab til de juridi-

ske og økonomiske problemer, der ville være, hvis læreruddannelsen ved Blaagaard Statsseminarium skulle afvikles. Undervisningsministeren alene er ansvarlig for, at de juridiske forhold i sagen ikke kom frem på dette tidspunkt. Det havde været passende, om regeringen og ikke oppositionen havde gjort opmærksom på disse problemer.

Der er flere af denne type problemer. Seminarierne har åbenbart fundet ud af, at det er klogt at sikre sig juridisk bistand, når undervisningsministeren fremsætter lovforslag og træffer hurtige beslutninger sammen med regeringspartierne, Centrum-Demokraterne, Kristeligt Folkeparti og Fremskridtspartiet.

Esbjerg private seminarium foreslås sammenlagt med Ribe Statsseminarium stik imod skitseforslaget og Det Regionale Udvalgs indstilling, der endda bygger på en afstemning i amtsrådet. Her peges der på, at læreruddannelsen skal finde sted i Esbjerg.

Forligspartierne tager ikke notits af de kriterier, der er nævnt i bemærkningerne til lovforslaget. De taler nemlig for en opretholdelse af Esbjerg Seminarium, som har stor søgning; der er oprettet to hold i år, og i 1988 kunne første-prioritetsansøgere let have udgjort et hold mere. Bygningerne er landets nyeste, og der er moderne faglokaler specielt indrettet med henblik på læreruddannelsen. Der er alsidige og mangeartede faglokaler osv. Der foregår et integreret, fremskridtsvenligt samarbejde både i de institutioner, der befinder sig i bygningerne, og med dem udenfor. Der er således et godt uddannelsesmiljø, og der kunne siges meget mere om et fremtidsvenligt seminarium som Esbjerg.

På Esbjerg Seminarium opstår de juridiske problemer så igen. Bestyrelsen har påpeget, at der er tale om ekspropriation. Det afviser undervisningsministeren, men med god juridisk støtte fastholder bestyrelsen synspunktet. Det virker fortsat ikke, som om regeringen har overblik over konsekvenserne af de ting, den foreslår. Det har været ubehageligt at være vidne til. Samtidig er det rystende, at man fører politik på denne usmagelige facon. Det burde enhver regering og ethvert folketingsflertal føle sig for gode til.

Socialdemokratiet har hele tiden peget på konsekvenserne. Vi har hele tiden været parate til at deltage i forhandlinger. Resultatet af det, der er sket, hvor vi ikke har været parate til at